

SVET EVROPE
EVROPSKO SODIŠČE ZA ČLOVEKOVE PRAVICE
TRETJA SEKCIJA

ZADEVA BAUER V. SLOVENIA
(Pritožba št. 75402/01)

SODBA
STRASBOURG

9. marec 2006

*Ta sodba bo postala dokončna pod pogoji iz drugega odstavka 44. člena Konvencije.
Mogoče je, da bo na njej opravljena uredniška redakcija.*

V zadevi Bauer v. Slovenija;

je Evropsko sodišče za človekove pravice (tretja sekcija) v senatu, ki so ga sestavljali:

gospod J. HEDIGAN, *Predsednik senata*

gospod B.M. ZUPANČIČ,

gospa M. TSATSA-NIKOLOVSKA,

gospod V. ZAGREBELSKY,

gospod E. MYER,

gospod David THÓR BJÖRGVINSSON,

gospa I. ZIEMELE, *sodniki,*

in gospod V. Berger, *sodni tajnik,*

po posvetovanju za zaprtimi vrati 14. februarja 2006;

izreklo naslednjo sodbo, ki je bila sprejeta istega dne:

POSTOPEK

1. Zadeva je bila sprožena s pritožbo (št. 75402/01) proti Republiki Sloveniji, ki jo je pri Sodišču na podlagi Konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin (v nadaljevanju: Konvencija) vložil slovenski državljani, gospod Cvetko Bauer (v nadaljevanju: pritožnik), dne 30. junija 2000.

2. Vlado Republike Slovenije (v nadaljevanju: Vlada) je zastopal njen predstavnik gospod L. Bembič, generalni državni pravobranilec.

3. Pritožnik je na podlagi prvega odstavka 6. člena Konvencije zatrjeval, da je bilo trajanje postopka, v katerem je bil udeležen kot stranka, predolgo.

4. Dne 23. septembra 2003 je Sodišče odločilo, da o pritožbi v zvezi z dolžino sodnega postopka obvesti Vlado. Z uporabo določil tretjega odstavka 29. člena Konvencije je odločilo, da bo hkrati odločalo o dopustnosti zadeve in utemeljenosti pritožbe.

DEJSTVA

5. Pritožnik je bil rojen leta 1952 in živi v Mariboru.

6. Januarja 1991, po dveh zaključenih disciplinskih postopkih, je pritožnikov delodajalec L pritožnika odpustil. Pritožnik, ki je posledično postal brezposeln, je sprožil več postopkov in spodbijal sklepe disciplinskih postopkov.

1. Glavni postopek

7. Dne 16. aprila 1990 in, po navedbah pritožnika, tudi 1. februarja 1991 je pritožnik vložil tožbo pri Sodišču združenega dela v Ljubljani ter zahteval izničenje sklepov disciplinskih postopkov.

Dne 15. maja 1991, po več obravnava, je sodišče v združenem postopku sprejelo sklep, s katerim je zavrnilo zahtevek pritožnika.

Dne 20. februarja 1992 je Sodišče združenega dela Republike Slovenije ugodilo pritožnikovi pritožbi z dne 28. junija 1991 in vrnilo zadevo v novo sojenje sodišču prve stopnje.

Dne 3. marca 1993 je Sodišče združenega dela v Ljubljani ponovno zavrnilo pritožnikove zahtevek.

Dne 25. novembra 1993 je Sodišče združenega dela Republike Slovenije ugodilo pritožnikovi pritožbi z dne 31. marca 1993 in spet vrnilo zadevo v novo sojenje sodišču prve stopnje.

Dne 28. junija 1994 je Konvencija stopila v veljavo na področju Republike Slovenije.

V novem postopku je pritožnik vložil več pripravljanih spisov, ki so bili naslovljeni na sodišče prve stopnje (le-to se je preimenovalo v Višje delovno in socialno sodišče) in več sodnikov.

Od treh obravnava, med 11. julijem 1994 in 3. februarjem 1995, ni bila nobena preložena na željo pritožnika.

Med postopkom je sodišče določilo izvedenca medicinske stroke. Zgleda, da je pritožnik ugovarjal določitvi, Višje delovno in socialno sodišče pa je 6. oktobra 1994 njegov ugovor zavrnilo.

Po zadnji obravnavi je sodišče odločilo, da bo sodbo izdalo pisno. Sodba, s katero je sodišče zavrnilo zahtevek pritožnika, je bila pritožniku vročena 20. februarja 1995.

8. Dne 27. februarja 1995 se je pritožnik pritožil na Višje delovno in socialno sodišču.

Dne 13. decembra 1996 je sodišče pritožbo zavrnilo.

Sklep je bil pritožniku vročen 14. februarja 1997.

9. Dne 1. marca 1997 je pritožnik vložil zahtevek za revizijo pri Vrhovnem sodišču. Dne 29. aprila 1997 je pritožnik urgiral sodišče, da odloči o njegovem zahtevku in 23. maja 1997 je zahtevek dopolnil.

Dne 23. septembra 1997 je sodišče zavrnilo pritožnikov zahtevek. Sklep je bil pritožniku vročen 22. novembra 1997.

10. Medtem, dne 27. marca 1997, je pritožnik vložil ustavno pritožbo zoper vsa sodišča, ki so odločala o zadevi. Zgleda, da je 15. decembra 1997 pritožnik vložil tudi ustavno pritožbo zoper sklep Vrhovnega sodišča.

Dne 7. marca 2000 je Ustavno sodišče RS zavrnilo pritožnikov zahtevek. Sklep je bil pritožniku vročen 1. junija 2000.

2. Obnovitev postopka

11. Kljub pozivom Sodišča, da naj predloži kopije svojih vlog in predmetnih sklepov sodišč, ki so povezane z obnovitvijo obnovitve postopka, pritožnik tega ni storil. Ne glede na to, je, glede na podatke, ki jih je predložila Vlada, in glede na podatke, ki jih je predložil pritožnik, slednji dne 20. oktobra 1998, pri (preimenovanem) Delovnem in socialnem sodišču v Ljubljani, vložil zahtevek za obnovitev postopka. Potem, ko je to sodišče s sklepom zavrnilo pritožnikov zahtevek in potem ko je Višje sodišče omenjeni sklep razveljavilo ter zadevo vrnilo v novo sojenje, je nižje sodišče znova zavrnilo zahtevek pritožnika. Dne 25. maja 2000 je Višje delovno in socialno sodišče zavrnilo pritožnikovo pritožbo. Sklep je bil pritožniku vročen 27. maja 2000.

Dne 31. maja 2000 je pritožnik vložil zahtevek za presojo zakonitosti. Sklep, s katerim je Vrhovno sodišče zavrnilo pritožnikov zahtevek za presojo zakonitosti je bil pritožniku vročen 4. julija 2001.

Po navedbah pritožnika je Ustavno sodišče RS zavrnilo tudi pritožbo, ki je bila vložena v juliju 2001.

Dne 12. decembra 2001 je Delovno in socialno sodišče v Ljubljani zavrnilo pritožnikov drugi zahtevek za obnovitev postopka. Po tistem, ko je bil njegov zahtevek zavrjen, je pritožnik dne 9. septembra 2003 pri Višjem sodišču vložil zahtevek za presojo zakonitosti, da omenjeni postopek še ni končan.

PRAVO

I. ZATRJEVANA KRŠITEV PRVEGA ODSTAVKA 6. ČLENA KONVENCIJE

12. Pritožnik se je pritožil zaradi nerazumno dolgega trajanja postopka. Skliceval se je na prvi odstavek 6. člena Konvencije, ki določa:

»Vsakdo ima pravico, da o njegovih civilnih pravicah in obveznostih ... v razumnem roku odloča ... sodišče.«

A. Dopustnost

13. Vlada se je sklicevala, da niso bila izčrpana domača pravna sredstva.

14. Pritožnik je argument Vlade spodbijal z navedbami, da pravna sredstva, ki so bila na voljo, niso bila učinkovita.

15. Sodišče ugotavlja, da je obravnavana pritožba podobna zadevam *Belinger* in *Lukenda* (*Belinger v. Slovenija* (dec.), št. 42320/98, 2. oktober 2001, in *Lukenda v. Slovenija*, št. 23032/02, 6. oktober 2005). V omenjenih zadevah je Sodišče zavrnilo ugovor vlade o neizčrpanju domačih pravnih sredstev, saj je ugotovilo, da pravna sredstva, ki jih je pritožnik imel na voljo, niso bila učinkovita.

16. Kar zadeva obravnavano zadevo, Sodišče ugotavlja, da Vlada ni predložila nobenih prepričljivih dokazov, zaradi katerih bi morale Sodišče to zadevo obravnavati drugače od uveljavljene sodne prakse.

17. Sodišče nadalje ugotavlja, da pritožba, ki se nanaša na osnovni postopek, ni očitno neutemeljena v smislu tretjega odstavka 35. člena Konvencije. Prav tako ni nedopustna iz katerih koli drugih razlogov. Zato je pritožbo razglasilo za dopustno.

B. Utemeljenost

18. Obdobje, ki ga je potrebno upoštevati se je začelo 28. junija 1994, ko je Konvencija pričela veljati v Sloveniji. Ne glede na to, z namenom, da oceni razumnost dolžine obravnavanega postopka, bo Sodišče upoštevalo stanje postopka na dan 28. junija 1994 (glej, med drugim, *Humen v. Poljska* [GC], št. 26614/95, 59. odstavek, 15. oktober 1999).

Upoštevano obdobje se je tako končalo 1. junija 2000, na dan, ko je bil pritožniku vročen sklep Ustavnega sodišča. Upoštevano obdobje je skupaj torej trajalo pet let in enajst mesecev na štirih stopnjah sojenja.

Res je tudi, da je pritožnik po končanem postopku vložil več zahtevkov za obnovitev postopka. Ne glede na to, Sodišče ponovno poudarja, da 6. člen Konvencije ne velja za postopke, kjer se odloča, ali se bo civilni postopek obnovljen ali ne (glej *Wierciszewska v. Poljska*, no. 41431/98, 35. odstavek, 25. november 2003). Zaradi tega se čas po 1. juniju 2000 ne more prišteti k upoštevanemu obdobju.

19. Sodišče ponovno poudarja, da je treba razumnost trajanja postopka ocenjevati glede na okoliščine zadeve in ob upoštevanju naslednjih meril: zapletenosti zadeve, ravnanja pritožnika in vpletenih oblasti ter presoje, kolikšen je bil pomen sporne zadeve za pritožnika (gl. med drugim *Frydlender v. Francija* [GC], št. 30979/96, odstavek 43, ESČP 2000-VII).

Sodišče ponovno poudarja, da je potrebna posebna previdnost v primeru sporov s področja zaposlovanja (Ruotolo v. Italy, sodba z dne 27. februarja 1992, Serija A št. 230-D, str. 39, 17. odstavek).

20. Po proučitvi vsega predloženega gradiva in v skladu s sodno prakso Sodišče ocenjuje, da je bilo trajanje postopka v obravnavani zadevi predolgo in ni izpolnilo zahteve po sojenju v razumnem roku.

Prišlo je torej do kršitve prvega odstavka 6. člena.

II. UPORABA 41. ČLENA KONVENCIJE

21. 41. člen Konvencije določa, da:

»Če Sodišče ugotovi, da je prišlo do kršitve Konvencije ali njenih protokolov, in če notranje pravo visoke pogodbenice dovoljuje le delno zadoščenje, Sodišče oškodovani stranki, če je potrebno, nakloni pravično zadoščenje.«

A. Škoda

22. Pritožnik je zahteval 42,380 EUR (eurov) za premoženjsko in nepremoženjsko škodo.

23. Vlada je zahtevku oporekala.

24. Sodišče ne najde nobene očitne povezave med ugotovljeno kršitvijo in domnevno premoženjsko škodo, zato zahtevek zavrača. Po drugi strani Sodišče dodeljuje pritožniku 3.000 EUR (eurov) za nepremoženjsko škodo.

B. Stroški

25. Pritožnik ni predložil zahtevka za povrnitev stroške, ki jih je imel zaradi postopka pred Sodiščem.

26. V skladu s sodno prakso Sodišča je pritožnik upravičen do povrnitve stroškov le, če dokaže, da so dejansko nastali, da so bili potrebni in da so razumno visoki. Čeprav pritožnik ni vložil zahtevka za povrnitev stroškov, Sodišče meni, glede na podatke, ki so Sodišču na razpolago, in glede na navedene kriterije, da je pritožnik, ki ga ni zastopal odvetnik, s postopkom pred Sodiščem zagotovo imel določene stroške in meni, da je razumno pritožniku prisoditi 150 EUR (eurov) za kritje le-teh.

C. Zamudne obresti

27. Sodišče meni, da je primerno, da se zamudne obresti obračunajo po mejni posojilni obrestni meri Evropske centralne banke, kateri se prišteje tri odstotne točke.

IZ TEH RAZLOGOV SODIŠČE SOGLASNO

1. *izjavlja*, da je pritožba dopustna;
2. *razsoja*, da je šlo za kršitev 1. odstavka 6. člena Konvencije;
3. *razsoja*,
 - (a) da mora tožena država v treh mesecih od dne, ko postane sodba pravnomočna v skladu z drugim odstavkom 44. člena Konvencije, plačati pritožniku 3.000 EUR (tri tisoč eurov) za nepremoženjsko škodo in 150 EUR (sto petdeset eurov) za stroške postopka, zvišano za morebitni davek;
 - (b) da se po izteku omenjenih treh mesecev in do plačila na navedene zneske obračunajo linearne obresti po stopnji, ki je enaka mejni posojilni obrestni meri Evropske centralne banke, kateri se prištejejo tri odstotne točke;
4. *zavrne* v preostalem delu pritožnikov zahtevkov po pravičnem zadoščenju.

Spisano v angleščini in notificirano v pisni obliki 9. marca 2006, v skladu z drugim in tretjim odstavkom 77. člena Poslovnika Sodišča.

Vincent Berger
Sodni tajnik

John Hedigan
Predsednik senata